

PULITZER-DÍJAS REGÉNY

THE ORPHAN MASTER'S SON

az ellopott élet

A D A M J O H N S O N

ADAM JOHNSON

THE ORPHAN MASTER'S SON

az ellopott élet

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, 2014

*Stephanie-nak,
aki a napom,
a holdam,
a csillagom
és a bolygóm*

POLGÁRTÁRSÁK! Gyűljetek össze a hangszórók körül, mert fontos hírek következnek! A konyhákban, az irodákban, az üzemek nagytermében – ott, ahol a hangszórót elhelyezték – tekerjétek fel a hangerőt!

Hazai híreinkben beszámolunk arról, hogy a Kedves Vezető, Kim Dzsongil a helyszínen személyesen adott útmutatást a Tedongcsatorna kimélyítésén dolgozó mérnököknek. Miközben a Kedves Vezető a kotrógépkezelőknek magyarázott, látták, hogy számos galamb gyülekezett a feje fölött, s ott lebegtek, hogy Tisztelt Tábornokunk számára biztosítsák a nagyon is szükséges árnyékot ezen a forró napon. Közöljük a phenjani közbiztonsági miniszter kérését is, hogy most, a galambfogás fő szezonjában a drótcspdákat és hurkokat úgy helyezték ki, hogy azokat ne érhessék el legfiatalabb elvtársaink; s ne feledjétek, polgártársak: a csillagbámulás tilalma továbbra is érvényben van!

Híradónk további részében ismertetjük a főzőversenyünk e havi győztes receptjét. Több száz receptet küldtek be, de csak egyről jelenthető ki, hogy kiválóan elkészíthető: a tökhéjleves! Ám elsőként a Kelet-koreai-tengeren történt súlyos incidensről számolunk be. Az amerikai agresszorok a háború kirobbanását kockáztatják azzal, hogy megállítottak és kifosztottak egy észak-koreai halászhajót. A jen kik megint megsértették a koreai felségvizet, hogy

elrabolják egy szuverén hajó értékes rakományát, s közben mindenfélével megvádolnak minket a banditizmustól az emberrabláson át a cápákkal szembeni kegyetlenségig. Először is: éppen az amerikaiak és az ő bábjai a tenger kalózhajói! Másodszor: éppen egy amerikai nő az, aki nemrégiben körbevezte a világot, hogy nagy nemzetünk-höz disszidáljon, a munkások Paradicsomába, ahol a polgártársak nem szenvednek hiányt semmiben! Már ez is elegendő bizonyíték lehet, hogy az állandó emberrablási vádak mennyire nevetségesek!

Na de *a cápákkal szembeni kegyetlenség*? Ezt a vádat már nem hagyhatjuk szó nélkül! A cápát, mint a halászok barátját, ősidőktől bajtársiasság fűzi a koreai néphez. Vajon 1592-ben nem a cápák segítették Ji admirális tengerészeit Okpo kikötőjének ostromakor azzal, hogy a szájukban vittek nekik halat? Nem a cápák fejlesztették ki a rák megelőzésének képességét, hogy segítsenek emberbarátaiknak tovább és egészségesebben élni? Vajon Ga parancsnok, aki elnyerte az Arany Övet, nem nyugtató cápauszonylevelet ivott minden győztes tekvandómérkőzése előtt? És ti, polgártársaink, nem láttátok a saját szemetekkel *A haza igaz leánya* című filmet itt, Phenjanban, a Moranbong Színházban? Akkor bizonyára emlékeztek arra a jelenetre, amikor nemzeti színésznőnk, Szan Mun próbálta megakadályozni az amerikaiak alattomos támadását, s közben beleesett az Incshon-öböl vizébe; milyen félelmetes pillanat volt, amikor kiszolgáltatottan hanyódott a hullámok között, és a cápák körözni kezdtek körülötte – vajon akkor a cápák nem ismerték fel Szan Mun koreai erényességét? Nem érezték meg a hazafisága forró vérért, és nem emelték fel az uszonyaikkal, hogy biztonságban partra vigyék, ahol csatlakozhatott a tomboló csatához, hogy visszaverjék az imperialista támadókat?

Már csak e tényekből is tudhatjátok, polgártársak, hogy a Phenjanban terjedő pletyka, miszerint Szan Mun és Ga parancsnok között nem a legnagyobb szerelem van, alaptalan hazugság! Minden alapot nélkülöz, mint az ártatlan halászhajóink idegen hatalmak általi átvizsgálása is, és alaptalan, mint az emberrablás

elképesztő állítása, amivel a japánok illetnek minket! Azt hiszik a japánok, hogy mi elfelejtjük, hogy egykor rabszolgákká tették fér-fijainkat, és bordélyokba kényszerítették asszonyainkat? Alap-talan azt hinni, hogy van asszony, aki jobban szeretné a férjét, mint Szan Mun! Polgártársaink nem látták, hogyan helyezte fel Szan Mun új férjére az Arany Övet, milyen piros volt az arca a szemé-remtől és a szerelemtől? Nem voltatok ott mindannyian a Kim Ir Szen téren, hogy lássátok ezt?

Kinek hisztek, polgártársak? A pletykáknak és a hazugságoknak, vagy a saját szemeteknek?

Ám térjünk vissza mai programunkhoz, amelynek részeként újra leadjuk Kim Ir Szen Dzsucse 71. április 15-én¹ elmondott dicső beszédét, és beolvassuk a közbeszerzési miniszter, Buk elvtárs köz-érdekű közleményét a fluor villanyégők élettartamának meghosz-szabbításáról. Ám először, polgártársak, egy örömhír: örömmel jelentjük, hogy Phenjannak új operaénekesé van! A Kedves Vezető „Bájos Vendégnek” nevezte őt. S most itt van, és elénekli – haza-fias gyönyörűségünkre – a *Vértenger*² áriáit. Térjeteek hát vissza az esztergapadokhoz és a vinalon³-szövíőszékekhez, polgártársak, és kétszerezzeéteek meg a termelést a Bájos Vendéget hallgatva, aki a világ legnagyobb szerűbb nemzetéről dalol, a Koreai Népi Demokrati-kus Köztársaságról!

¹ Dzsucse időszámítás: 1997-ben vezették be, első éve Kim Ir Szen születési éve (1912); Dzsucse 71: 1982.

² Vértenger: forradalmi opera, 1971 óta 1500-szor állították színpadra; szövegeét Kim Ir Szen írta.

³ Vinalon: csak Észak-Koreában gyártott és használt műszál.

1. RÉSZ

DZSUN DO ÉLETRAJZA

DZSUN DO ANYJA énekesnő volt – Dzsun Do apja, az árvaház igazgatója csak ennyit mondott róla. Az igazgató egy nő fényképét őrizte kis szobájában a Hosszú Holnapok árvaházban. A nő nagyon szép volt; nagy szemével oldalra nézett, ajka rázáródott egy kimondatlan szóra. Mivel a szép nőket mind elvitték Phenjanba, bizonyára ez történt az ő anyjával is. Erre maga az igazgató volt a bizonyíték. Esténként lerészegedett, és az árvák a barakkjukban azt hallgatták, hogy sír és panaszkodik, félig-meddig érthetően alkudozik a fényképen látható nővel. Csak Dzsun Dónak volt szabad vigasztalnia, végül ő vette ki az üveget a kezéből.

A Hosszú Holnapokban Dzsun Do, a legidősebb fiú felelőssége volt az étel kiosztása, a hálólhelyek kijelölése és az újak átnevezése „A Forradalom 114 Nagy Mártírja” lista alapján. Ennek ellenére az igazgató felettébb komolyan vette, hogy semmiféle kivételezésben se részesítse a fiát, az egyetlen, aki nem volt árva a Hosszú Holnapok árvaházban. Ha a nyúlketrec mocskos volt, Dzsun Dót zárta be oda egész éjszakára. Ha a fiúk ágyba vizeltek, Dzsun Do szedte össze a fagyott vizeletet a földről. Dzsun Do soha nem dicsekedett a többiek előtt azzal, hogy az igazgató fia, mintha ő is csak egy olyan fiú lenne, akit a szülei itt hagytak, útban egy 9-27-es

tábor⁴ felé. Ám aki akarta, könnyen rájöhetett a nyilvánvaló tényre: Dzsun Do mindenkinél régebben volt itt, és csak azért nem adoptálta senki, mert az apja nem hagyta, hogy elvigyék az egyetlen fiát. Így az is érthetővé vált, hogy apja – miután a feleségét elhurcolták Phenjanba – olyan állásért folyamodott, amely biztosította a megélhetését és azt, hogy vigyázzon a fiára.

A legfőbb bizonyíték arra, hogy a képen látható nő Dzsun Do anyja, az a kérlelhetetlenség volt, ahogy az igazgató kiróta rá a büntetéseket. Ez csak azt jelenthette, hogy Dzsun Do arcán a képen látható nő vonásait látta, s ez mindennap emlékeztette az elvesztése miatt érzett, soha el nem múló fájdalomra. Csak az ilyen fájdalomtól gyötört apa képes elvenni a fiától a cipőjét télen; csak egy igazi, hús-vér apa képes megégetni a fiát füstölgő szeneslapáttal.

Olykor előfordult, hogy egy gyár elvitt egy csoport fiút; tavasszal kínai akcentussal beszélő férfiak jöttek, hogy kiválogassák őket. Egyébként bárki, aki etetni tudta a gyerekeket és adott egy üveg italt az árvaház igazgatójának, elvihette őket egész napra. Nyáron homokzsákokat töltöttek, télen vasrudakkal törték le a jégtáblákat a dokkokról. A forgácsoló műhelyekben egy tálka hideg *csapcsbé*⁵ lapátolták az esztergagépek kései alól kipergő olajos fémforgácsokat. A rendező pályaudvaron jobb ételt kaptak, fűszeres *jukedzsangot*⁵. Egyszer, vagonkirakodás során olyan port söpörtek föl, ami leginkább a sóhoz hasonlított. Amikor azonban verejtékezni kezdtek, pirosra festette őket, a kezüket, az arcukat, még a fogukat is. A vagonokban vegyi anyagokat szállítottak a festékgyárba. Hetekig pirosak maradtak.

Aztán Dzsucse 85-ben jött a nagy árvíz. Három hétig esett az eső, ám a hangszórók nem szóltak a völgyteraszok összeomlásáról, a földgátak átszakadásáról, az egymásra csúszó falvakról. A Hadsereg

⁴ Gyűjtőtábor, ahová az élelmet kereső „csavargókat” vitték; a rendelet kiadásának dátuma 09. 27., innen a tábor neve.

⁵ *Csapcsbe*: sült zöldséges üvegtészta, *jukedzsang*: fűszeres marhahús- és tésztaleves.

igyekezett megmenteni a Szungli 58 gyárat az áradattól. A Hosszú Holnapok fiúi köteleket és hosszú nyelvű csáklyákat kaptak, hogy próbálják kifogni az embereket a Cshongdzsin-folyóból, mielőtt az ár leviszi őket a kikötőbe. A szennyes áradat épületfákat, benzines kannákat és latrinahordókat sodort magával. Egy traktor kereke forgott a vízben, mögötte egy szovjet hűtőszekrény. Hallani lehetett a meder fenekén átforduló vasúti kocsik mély puffanásait. Egy csapatszállító teherautó ponyvája keringett tovább a vízben, egy sikoltozó család csimpaszkodott belé. Aztán egy fiatal nő emelkedett ki a vízből, tátott szájjal, de nem kiáltott; az egyik árva, Boszong csáklyájával elkapta a karját – és rögtön be is esett a vízbe. Boszong törékeny egészségű fiúcska volt, amikor az árvaházba került; amikor kiderült, hogy süket is, Dzsun Do az Un Boszong nevet adta neki, a Forradalom 37. Mártírja után, aki arról volt híres, hogy sarat tömött a fülébe, hogy ne hallja a lövéseket, amikor megrohamozza a japánokat.

Azért a fiúk csak kiáltoztak neki – Boszong, Boszong! –, ahogy fel-alá futkároztak a partnak azon a szakaszán, ahol a fiúnak lennie kellett volna. Végigrohantak az Egyesítés Acélművek szennyvíz-csatornanyílásai mellett, aztán a Rjongszong derítőmedencéinek sáros peremén, de Boszong nem bukkant fel többé. A fiúk megálltak a kikötőnél; sötét vize már sűrű volt a hulláktól, ezrével hanyódtak a hullámok között, kidagadtak és lesüllyedtek, mint a ragacos köleskása a forró serpenyőben.

Ők nem tudták, de ez volt az éhínség kezdete. Először az erőmű állt le, aztán a vasútközlekedés. Amikor már a munkára szólító sípok sem szólaltak meg, Dzsun Do tudta, hogy baj van. Egy napon kifutott a halászflotta, és nem tért vissza. Megjött a tél, vele az elfeketedett ujjak, és az öregek elaludtak. S ezek még csak az első hónapok voltak, még a fakéregelés előtt. A hangszórók Küzdelmes Menetelésnek nevezték az éhínséget, de ez a hang Phenjanból szólt. Dzsun Do soha nem hallotta senkitől Cshongdzsinban ezt a kifejezést. Ami velük történt, annak nem kellett nevet adni: ott volt

az mindenben, minden lerágott és lenyelt körömdarabban, minden felemelkedő szemhéjban, minden vánszorgásban az árnyékszékre, ahol megpróbálták kiszarni a száraz labdacsokká összeállt fűrészport. Amikor már végképp nem maradt remény, az igazgató eltűzelte a priccseiket, így a fiúk egy izzó vaskályha körül aludtak az utolsó éjszakájukon. Reggel az igazgató zászlójával leintett egy szovjet Tszirt – katonai teherautót –, amit mindenki „Varjúnak” nevezett a platóját fedő fekete ponyvája miatt. Már csak egy tucatnyian maradtak, tökéletesen megfeleltek a hátsó rész férőhelyének. Az árvákat egyébként is a Hadseregnek szánták. Így lett Dzsun Do 14 éves korában alagút-katona, akit a „zéró megvilágítás” melletti harc mesterségére képezték ki.

Itt talált rá nyolc évvel később Szo hadnagy. Az öreg katona eleve azért ment le a föld alá, hogy megnézze Dzsun Dót, aki a csapatával éjszakai szolgálatban volt egy alagútban, ami tíz kilométer hosszan haladt a demilitarizált övezet alatt, s csaknem Szöul külvárosáig ért. Amikor elhagytak egy alagutat, mindig háttal előre jöttek ki, hogy a szemük alkalmazkodjon a fényhez, így Dzsun Do majdnem nekiment Szo hadnagynak. A férfi válla és hatalmas mellkasa arra vallott, hogy a jobb időkben érte el a felnőttkort, még a Csollima-kampányok⁶ előtt.

– Te vagy Pak Dzsun Do? – kérdezte.

Amikor Dzsun Do megfordult, glóriaszerű fénygyűrűt látott a férfi csaknem kopaszra nyírt, ősz feje mögött. Az arcán sötétebb volt a bőr, mint a fejbőréen és az állán, ami arra utalt, hogy mostanában vágta le a szakállát és sűrű, rakoncátlan haját.

– Én vagyok – felelte.

– Egy mártír nevét viseled – mondta Szo. – Ez egy árvaosztag? Dzsun Do bólintott.

– Igen. De én nem vagyok árva.

⁶ Csollima, mitológiai szárnyas ló; Kim Ir Szen 1958-ban indított gazdasággyorsító kampányának, illetve munkaversenyének neve.

Szo a fiú mellére tűzött vörös tekvandójelvényre pillantott.

– Rendben van – közölte, és odalökött neki egy zsákot.

Egy kék farmernadrág, egy sárga ing lovaspólós emblémával és egy pár Nike nevű cipő volt benne; ezt felismerte, mert látott már ilyet régen, amikor az árvaházat kirendelték egy komprakomány koreai elé, akiket azzal az ígérettel csábítottak haza Japánból, hogy a Párt munkát és lakást ad nekik Phenjanban. Az árvaházi fiúk zászlókat lengettek és a Párt dalaival üdvözölték a japán-koreaiakat, míg azok levonultak a kikötőhídon, bár látták Cshongdzsin elborzasztó állapotát és a „Varjúkat”, amelyek rájuk vártak, hogy elszállítsák őket *kvan li* szóba, a munkatáborokba. Mintha tegnap történt volna, ahogy figyelte azokat a tökéletes fiúkat az új edzőcipőjükben, akik végre hazatértek...

Dzsun Do felemelte a sárga inget.

– Mit csináljak én ezzel? – kérdezte.

– Ez az új egyenruhád – válaszolta Szo. – Nem leszel tengeribeteg, ugye?

Nem lett. Vonaton utaztak keletre, Csolvang kikötőjébe, ahol Szo hadnagy rekvirált egy halászhajót. A hajó legénysége annyira félt a katonautasoktól, hogy végig magukon tartották a Kim Ir Szen-jelvényt, amíg átkeltek a tengeren, és elérték a japán partot. Dzsun Do a tengeren olyan kis halakat látott, amelyeknek szárnyuk volt, és késő délelőtt is olyan sűrű ködöt, amitől elállt a szava. Nem harsogtak egész nap a hangszórók, és minden halásznak a mellkasára volt tetoválva a felesége képe. A tenger olyan kiszámíthatatlan volt, amilyennek még soha nem látta; bizonytalanra tette, nem tudta, merre dőljön a következő pillanatban, s mégis, egészen kellemesen érezte így magát. A kötélet között füttyülő szél mintha beszélgetett volna a hajót a vállaikon hordó hullámokkal, és éjjel, amikor a kormányházon feküdt a csillagok alatt, Dzsun

Do úgy érezte, ez az a hely, ahol az ember lehunyhatja a szemét és kifújhatja magát...

Szo hadnagy egy Gil nevű férfit is magával vitt, tolmácsnak. Gil japán regényeket olvasott a fedélzeten, a fején fejhallgatóval, ami egy kis kazettás magnóhoz csatlakozott. Dzsun Do csak egyszer próbált meg beszélni vele: odament hozzá megkérdezni, hogy mit hallgat, de mielőtt megszólalhatott volna, Gil leállította a készüléket, és azt mondta: „Opera”.

El kellett fogniuk valakit – valakit a tengerparton –, és aztán haza kellett vinniük ezt a valakit. Szo hadnagy csak ennyit árult el az utazás céljáról.

A második napon, sötétedés előtt meglátták egy város távoli fényeit, de a kapitány nem vitte közelebb a hajót.

– Ez Japán – közölte. – Nincsenek térképeim erről a tengerszakasról.

– Én mondom meg, milyen közel megyünk – utasította rendre Szo hadnagy a kapitányt; egy halász folyamatosan mérte, hogy milyen mély a víz, és így megközelítették a partot.

Dzsun Do felöltözött, jól meghúzta az övét, hogy megtartsa a merev farmert.

– Ezek annak a ruhái, akit legutóbb elraboltak? – kérdezte.

– Évek óta nem raboltam el senkit – válaszolt Szo. Dzsun Do érezte, hogy arcizmai megfeszülnek, és a rémület végigfut a testén.

– Ne ijedj meg! – mondta a tiszt. – Azelőtt százszor is megtettem már.

– Komolyan?

– Nem, csak 27-szer.

Szo hadnagy egy kis csónakot is hozott magával, és amikor már közel voltak a parthoz, szólt a halászoknak, hogy engedjék le. Nyugaton leszállt a nap Észak-Korea fölött, változott a szél iránya, hűvöset hozott. A csónak kicsi volt, Dzsun Do úgy gondolta, egy embernek is éppen csak elég, nem hogy háromnak, meg egy kapálódzó áldozatnak. Szo hadnagy egy távcsövel és egy termosszal

lemászott a csónakba. Gil követte. Amikor Dzsun Do elfoglalta helyét Gil mellett, a fekete víz átloccsant a palánkon, és rögtön eláztatta a cipőjét. Vívódott, hogy elárulja-e, nem tud úszni.

Gil többször is elismételtette Dzsun Dóval a megtanult japán mondatokat. Jó estét – *Konban wa*. Elnézést, eltévedtem – *Chotto sumimasen, michi ni mayoimashita*. Segítene megkeresni a macskámat? – *Watashi no neko ga maigo ni narimashita?*

Szo hadnagy a part felé irányította a csónak orrát, és beindította az öreg csónakmotort, egy túlsúlyos szovjet Vpresznát. Észak felé fordultak, a partvonalat követve hajóztak; a tengerár olykor közelebb tolta a hajót a parthoz, a visszaverődő hullám pedig a nyílt tenger felé sodorta.

Gil felvette a távcsövet, de nem a partot pásztázta, hanem a belváros neonjai által életre keltett magas épületeket.

– Annyit mondok – közölte Gil –, itt nem volt Küzdelmes Mene-telés!

Dzsun Do és Szo összenézett.

– Mondd el neki még egyszer, hogy van japánul a „Hogy van?”
– parancsolta Szo.

– *Ogenki desu ka* – mondta Gil.

– *Ogenki desu ka* – ismételte Dzsun Do. – *Ogenki desu ka*.

– Azt mondod: „Hogy vagy, polgártársam?” *Ogenki desu ka* – folytatta Szo hadnagy. – Nem azt, hogy „Hogy vagy? Most lekaplak erről a kibaszott tengerpartról!”

– Ezt így hívják? Lekapás? – kérdezte Dzsun Do.

– Régen így mondtuk – mosolygott hamiskásan Szo. – Így jobban hangzik.

– Miért nem küldi Gilt? Ő beszél japánul – kérdezte Dzsun Do. Szo hadnagy visszafordult a víz felé.

– Tudod, miért vagy itt.

Gil rákérdezett:

– Miért van itt?

– Mert ő tud harcolni a sötétben.

Gil Dzsun Dóhoz fordult.

– Vagyis az, amit teszel, az a *foglalkozásod*?

– Egy behatoló csapatot vezettem – mondta Dzsun Do. – Többnyire csak futottunk a sötétben, de igen: harcoltunk is.

– Azt hittem, nekem volt a legszarabb munkám.

– Mi volt a munkád? – kérdezte Dzsun Do.

– Mielőtt a nyelviskolába küldtek? – kérdezett vissza Gil. – A taposóaknák.

– A hatástalanításuk?

– Bár az lett volna! – mondta Gil.

Néhány száz méterre megközelítették a partot, majd végigcserkésztek Kagoshima prefektúra partszakaszát. Ahogy elenyésztek a fények, Dzsun Do egyre nehezebben látta a visszatükröződésüket a csónakjukat dobáló hullámokon.

Gil felemelte a kezét.

– Ott! Van valaki a parton. Egy nő.

Szo visszavette a gázt, és felvette a látcsövét. Szilárdan tartotta, beállította, bozontos fehér szemöldöke föl-le mozgott, ahogy fókuszált.

– Nem – jegyezte meg, és átnyújtotta a távcsövet Gilnek. – Nézd meg jobban, az két nő! Sétálnak.

– Azt hittem, egy férfit keres – mondta Dzsun Do.

– Nem az számít – válaszolt az öreg –, hanem hogy egyedül legyen.

– Mi? Mindegy, hogy kit kapunk el?

Szo nem válaszolt. Egy ideig csak a Vpresznát lehetett hallani. Aztán Szo megszólalt.

– Az én időmben önálló osztag voltunk, saját költségvetéssel. Volt gyors motorcsónakunk, altatólövedékes puskánk. Felderítettünk, beszivárogtunk, kiválasztottuk a megfelelő embert. Soha nem kaptunk le családapákat, és soha nem vittünk el gyereket. Amikor nyugdíjba mentem, tökéletes minősítőlapom volt. És most nézz rám! Lehet, hogy csak én maradtam. Lefogadom,

hogy nem találtak mást, aki emlékszik rá, hogyan kell ezt csinálni.

Gil mereven nézett valamit a tengerparton. Megtörölte a távcső lencséit, de igazából a sötétség miatt nem látott semmit. Átadta a távcsövet Dzsun Dónak.

– Szerinted mi az? – kérdezte.

Dzsun Do felemelte a távcsövet, és nagy nehezen ki tudta venni egy férfi alakját; a parton haladt, közel a vízhez; valójában csak egy világosabb folt volt a sötétebb háttér előtt. Aztán valami mozgást észlelt. Egy állat futott a parton a férfi felé – bizonyára egy kutya, de nagy volt, akkora, mint egy farkas. A férfi csinált valamit, és a kutya elszaladt.

Dzsun Do Szóhoz fordult.

– Az egy férfi. Egy kutya van vele.

Szo felült, és rátette a kezét a csónakmotorra.

– Egyedül van?

Dzsun Do bólintott.

– A kutya egy *akita*?

Dzsun Do nem ismerte a kutyafajtákat. Az árvaházban hetente egyszer nekik kellett kitisztítani egy helyi kutyatelepet. Mocskos állatok voltak, amelyek alkalomadtán rögtön rájuk vetették volna magukat – láthatták, hogy hol kezdték ki a kennel tartóoszlopait, csaknem átrágták a fát. Dzsun Dónak elég volt ennyit tudni a kutyákról.

– Mindaddig, amíg csóválja a farkát, nincs baj. Csak erre kell figyelned – mondta Szo.

Gil hozzátette:

– A japánok mindenféle trükkökre tanítják a kutyákat. Mondd neki, hogy „Jó kutya, ül!” *Yoshi yoshi. Osuwarei kawaii desu ne.*

– Nem hagynál békén a japánnal? – morgott Dzsun Do.

Meg akarta kérdezni, hogy mi a terv, de Szo hadnagy máris a part felé fordította a csónakot. Panmindzsonban Dzsun Do egy alagútharcos szakasz parancsnoka volt, ezért italfejadagot is kapott,

és hetente egyszer joga volt egy nőre. Három nap múlva részt vett volna a Koreai Néphadsereg tekvandótornájának negyeddöntőjében.

Dzsun Do szakasza havonta egyszer átnézett minden alagutat a demilitarizált övezet alatt. Ez azt jelentette, hogy kilométereket futottak teljes sötétségben, a vörös lámpáikat csak arra használták, hogy az alagutak végén ellenőrizzék a kapuk pecsétjét és az aknák dróttjait. Úgy dolgoztak, mintha bárhol dél-koreaiakkal találkozhattak volna, ezért mindennap – az esős évszakot kivéve, amikor az alagutak túl sárosak voltak – gyakorolták a „közelharcot zéró megvilágítás mellett”. Azt mondták nekik, hogy a dél-koreai katonának infravörös és amerikai gyártmányú éjjellátó szemüvegeik vannak. Dzsun Do katonáinak egyetlen fegyvere a sötétség volt.

Amikor a hullámvászás erősebb lett, és érezte, hogy közeleg a pánik, Gilhez fordult:

– Mi lehet rosszabb munka, mint az aknák hatástalanítása?

– A feltérképezésük – felelte Gil.

– De mivel? Kézi aknakeresővel?

– A fémkereső itt nem jó – magyarázta Gil. – Az amerikaiak már műanyag aknákat használnak. A pszichológia és terepismeret alapján térképeket készítettünk, hogy hol lehetnek. Amikor az ösvény kikényszerít egy lépést, vagy egy fa gyökere irányítja a lábadat, ott feltételezhetően akna van, és bejelöltük. Az egész éjszakát az akna-mezőn töltöttük, az életünket kockáztattuk minden lépéssel, és miért? Reggel még mindig ott voltak az aknák, no meg az ellenség!

Dzsun Do tudta, melyek a legrosszabb munkák – az alagút-felderítés, a 12 személyes tengeralattjárók, az aknaszedés és a biokémia –, és hirtelen más szemmel nézett Gilre.

– Tehát árva vagy – mondta.

Gil meglepetten nézett rá.

– Nem, dehogy! Te az vagy?

– Nem – válaszolt Dzsun Do. – Én nem!

Dzsun Do egységét árvákból állították össze, csak Dzsun Do esetében tévedtek. A hadseregbeli adatlapján a Hosszú Holnapok

szerepelt címként, és ez megpecsételte a sorsát. Észak-Koreában egy ilyen működési hibát képtelenek voltak kijavítani. Addigi életét árvák között töltötte, megértette keserves helyzetüket, ezért nem utálta őket, mint a legtöbb ember. Csak éppen nem tartozott közéjük.

– Akkor most tolmács vagy? – kérdezte Gilt.

– Ha elég sokáig dolgozol az aknamezőkön, megjutalmaznak – felelte a férfi. – Elküldenek egy kényelmesebb helyre, például egy nyelviskolába.

Szo hadnagy keserűen felnevetett.

A megtörő hullámok fehér habja már átcsapott a csónak oldalán.

– Az a legrohadtabb a dologban – folytatta Gil –, hogy amikor az utcán megyek, önkéntelenül olyanokat gondolok, hogy „én itt helyezném el az aknát”, vagy azt veszem észre, hogy nem lépek bizonyos helyekre, például a küszöbre, vagy a piszoár elé. Még egy parkba sem tudok bemenni.

– Egy parkba? – értetlenkedett Dzsun Do. Még soha nem látott parkot.

– Elég! – szólt rájuk Szo. – Ideje, hogy új japántanárt szerezzünk annak a nyelviskolának. – Visszavette a gázt; a hullámtörés hangosabb lett, és a csónak oldalt fordult a hullámoknak.

A parton álló férfinak csak a körvonalait látták, és tudták, hogy őket nézi, de nem tehettek semmit; húsz méterre voltak a parttól. Dzsun Do érezte, hogy a csónak mindjárt felborul, ezért kiugrott, hogy megtartsa, s bár a víz csak derékig ért, elmerült a hullámokban. Az áramlat végiggörgette a homokos fenéken, mire köhögve fel tudott állni.

A férfi nem szólt semmit. Már majdnem teljesen sötét volt, amikor Dzsun Do kigázolt a vízből. Mély lélegzetet vett, kinyomkodta a vizet a hajából, és az idegen elé lépett.

– *Konban wa! Odenki kesu da!*

– *Ogenki desu ka* – javította Gil a csónakból.

– *Desu ka* – ismételte Dzsun Do.

A kutya, szájában egy sárga labdával, odafutott hozzájuk. A férfi egy pillanatig csak állt, aztán hirtelen hátralépett.

– Kapd el! – kiáltott Szo hadnagy.

A férfi futni kezdett, Dzsun Do pedig a vizes farmerjában és a sártól vastag cipőjében üldözte. A nagy, fehér kutya izgatottan ugrándozott; a japán férfi a parton futott, szinte láthatatlanul, csak a kutya számára nem: hol az egyik, hol a másik oldalán követte. Dzsun Do úgy futott, ahogy csak tudott. Csak a menekülő lábainak szívdobogáshoz hasonló tompa hangjára figyelt. Aztán lehunyta a szemét. Az alagutakban kifejlesztette a látást helyettesítő érzékelés képességét. Ha voltak emberek az alagútban, megérezte, és ha megfelelő távolságban voltak, meg is találta őket. Az apja, az árvaház igazgatója mindig azt érezte vele, hogy az anyja meghalt, de ez nem volt igaz: az anyja élt, csak éppen a megfelelő távolságon túl. S jóllehet soha nem kapott hírt arról, mi történt az apjával, Dzsun Do érezte, hogy már nincs ebben a világban. A sötétben harcolásnak is ez a kulcsa: észlelni kell az ellenfelet, megérezni, és soha nem hagyatkozni a képzeletre. A fejben lévő sötétséget a képzelet megtölti történetekkel, amelyeknek semmi közük sincs ahhoz, ami a külső, valóságos sötétségben történik.

Előtte, a sötétben a földre zuhanó test puffanása hallatszott; Dzsun Do ezerszer hallotta már ezt a hangot. Nekirontott az éppen felegyenesedő férfinak, akinek az arca kísértetiesen sápadt lett a homoktól. Lihegésük és fűjtásuk összekeveredett a sötétben.

Dzsun Do valójában soha nem szerepelt jól a tornákon. Amikor sötétben harcolunk, csak a tördöfés jelzi az ellenfelünknek, hogy hol vagyunk. A sötétben úgy kell ütnünk, mintha át akarnánk ütni az ellenfél testét. Olyankor a teljes erőbedobás a lényeg: nagy lendületű ütések, hatalmas, félkörívű rúgások, amelyek nagy szeleteket hasítanak ki a térből, és az a céljuk, hogy levágják az ellenfelet. A tornán azonban az ellenfél olyan jól látja a mozdulatainkat,

mintha egy mérföldről indítanánk, és egyszerűen félrelép. De ez az éppen feltápáskodó férfi a homokos parton, éjszaka? Dzsun Do fordulásból indított fejrúgással a földre vitte az idegent.

A kutya tele volt energiával – vagy az izgalomtól, vagy a csaldottságtól. A homokot kaparta az eszméletlen ember mellett, aztán elejtette a labdát. Dzsun Do eldobta volna neki, de nem mert közelebb menni a fogai miatt, és mert – Dzsun Do csak ekkor vette észre – a kutya nem csóválta a farkát. Valami megcsillant a sötétben; a férfi szemüvege, találta ki Dzsun Do. Feltette, és a dűnék fölötti meghatározhatatlan fény hirtelen apró, határozott fénypontokká, a házak ablakaivá változott. A japánok nem hatalmas lakótelepi blokkokban, hanem kicsi, saját házakban éltek.

Dzsun Do zsebre tette a szemüveget, majd a bokájánál fogva megragadta a férfit, és vonszolni kezdte. A kutya morgott és röviden, fenyegetően ugatott. Dzsun Do hátranézett a vállá fölött, és látta, hogy az állat a gazdája arcába morog, és mancsával az arcát és a homlokát karmolja. Lehajtotta a fejét, és tovább húzta a férfit. Az első nap az alagútban nem jelent gondot, de amikor másnap az álm sötétségéből a valódi sötétségre ébred az ember, akkor jól ki kell nyitnia a szemét. Mert ha behunyja, az elméje mindenféle bolond filmet vetít neki, például, hogy egy kutya hátulról rá támad. Ám ha nyitva tartja a szemét, akkor csak azzal a semmivel kell szembenéznie, amit valójában csinál.

Amikor Dzsun Do végre rátalált a csónakra a sötétben, beejtette a holt súlyt az alumínium merevítő bordákra. A férfi szeme kinyílt, körbefordult, de nem volt értelem benne.

– Mit csináltál az arcával? – kérdezte Gil.

– Te hol jártál? – förmedt rá Dzsun Do. – Nagyon nehéz volt!

– Én csak tolmács vagyok.

Szo hadnagy hátba vágta Dzsun Dót.

– Nem rossz egy árvától!

A fiú dühösen feléje fordult:

– Én nem vagyok árva! És ki a fene maga? Azt mondta, százszor is megtette ezt! Ide jövünk, minden terv nélkül, csak hogy rohanjak le valakit? Maga ki sem szállt a csónakból!

– Látnom kellett, hogy milyen anyagból vagy – válaszolt Szo. – Legközelebb majd használjuk az eszünket.

– Nem lesz legközelebb! – vágta rá Dzsun Do.

Gil és Dzsun Do a víz felé fordította a csónakot, s addig tartotta a hullámverésben, amíg Szo beindította a motort. Amikor a csónak négy utasával már a nyílt tenger felé haladt, Szo megszólalt:

– Meglásd, könnyebb lesz. Csak ne gondolkodj rajta! Nem mondtam igazat, hogy huszonhét embert raboltam el. Valójában soha nem számoltam. Ahogy jönnek, úgy felejtsd el őket, egyiket a másik után! A kezeddal megfogod őket, az agyaddal meg elengeded. Ne tartsd számon őket!

A motor hangján keresztül is hallották a kutya ugatását a parttól. Hiába távolodtak, a víz elvitte hozzájuk a panaszos hangot, és Dzsun Do tudta, hogy örökké hallani fogja ezt a kutyát.

Egy Szongun⁷ bázison állomásoztak, nem messze Kindzsje kikötőjétől. Föld-levegő rakéták kilövőinek földbe ásott bunkerei vetették körül őket, és sötétedés után láthatták, ahogy a kilövők fehér sínjein megcsillan a holdfény. Mivel Japánból jöttek, távol kellett maradniuk a Néphadsereg sorkatonáitól. Hármójukat a gyengélkedőn szállásolták el, ami egy kis szoba volt hat priccsel. Arra, hogy ez a gyengélkedő, csak két tárgy utalt: egy tárolószekrény, benne a vérvételhez szükséges eszközökkel, és egy régi kínai hűtőszekrény, vörös kereszttel az ajtaján.

A japán férfit bezárták egy izzasztókamrába a gyakorlótéren; Gil vele maradt, hogy az ajtóba vágott kémlelőnyíláson keresztül

⁷ „A hadsereg elsőbbsége” – Észak-Korea katonapolitikai doktrínája.

gyakorolja a japánt. Dzsun Do és Szo hadnagy kihajolt a gyengélkedő ablakán, közösen elszívtak egy cigarettát, és nézték Gilt, ahogy a porban ülve csiszolgatja a szókincset annak a segítségével, akit ő segített elrabolni. Szo úgy csóválta a fejét, mint aki már mindent látott. Csak egy beteg volt a gyengélkedőn, egy 16 év körüli, alacsony, az éhezéstől görbe csontú katona. A priccsén feküdt, vacogott a foga, és köhögésrohamokat kapott a cigarettájuk füstjétől. A lehető legmesszebb tolták a priccsét a kis szobában, de így sem tudta abbahagyni.

Orvos nem volt. A gyengélkedő az a hely, ahol addig tartják a beteg katonát, amíg biztossá nem válik, hogy már nem gyógyul meg. Ha ez a fiatal katona nem lesz jobban reggelig, a katonai rendőrök beteszik neki a csövet, és lecsapolnak négy egység vért. Dzsun Do látott már ilyet, és úgy gondolta, hogy így a legjobb meghalni. Csúppán néhány percig tart; az ember először elálmosodik, aztán elhomályosodik az agya, és ha a végén van is egy kis pánik, az már nem számít, hiszen beszélni már nem tud, és a legvégén, mielőtt kialszik benne az élet, kellemesen zavarodottnak látszik, mint egy tücsök, aminek kitépték a csápjait.

Leállították a tábor generátorát. A lámpák lassan kialudtak, a hűtőszekrény elhallgatott.

Szo hadnagy és Dzsun Do lefeküdt a priccsére.

Volt egy japán férfi. Sétálni vitte a kutyáját. Aztán nem volt sehol. Azok számára, akik ismerték, többé nem volt sehol. Ezt gondolta Dzsun Do a fiúkról is, akiket a kínai akcentussal beszélő férfiak kiválasztottak. Ott voltak, aztán nem voltak sehol, elvitték őket, mint Boszongot, valami ismeretlen vidékre. Így gondolt a legtöbb emberre: felbukkannak az életedben, mint a küszöbre tett csecsemők, aztán később elsodorja őket egy áradat. De Boszong nem „sehol” volt – elmerült a farkasangolnák között, vagy az ár vitte el felpuffadt testét északra, Vlagyivosztokig: elment valahová. A japán férfi sem volt „sehol” – ő az izzasztókamrában volt, kint, a gyakorlótéren. És Dzsun Do anyja is – erre most jött rá – volt valahol, abban

a pillanatban is, egy lakásban valahol a fővárosban, talán éppen a tükörbe nézett, a haját kefélt lefekvés előtt.

Dzsun Do évek óta először lehunyta a szemét, és felidézte az anyja arcát. Veszélyes volt így álmodozni az emberekről; ha megtette, könnyen mellé kerülhettek, az alagútba. Sokszor megtörtént ez, amikor visszaemlékezett a fiúkra a Hosszú Holnapokból. Egy pillanatra kihagyás, és egy fiú máris ott volt mögötte a sötétben. Mindenfelét mondott neki, megkérdezte, miért nem ő fagyott meg a hidegben, miért nem ő esett bele a festékes kádba, és olyan érzése volt, hogy bármelyik pillanatban az arcába kaphat egy egyenes rúgást.

És most hirtelen ott volt ő, az anyja. Dzsun Do feküdt a priccsen, hallgatta a katona nyöszörgését, és meghallotta az anyja hangját: az *Arirangot*⁸ énekelte, fájdalmasan, majdhogynem suttogva, valahol, az ismeretlen távolságban. Még azok a kurva árvák is tudták, hogy hol vannak a szüleik...

Gil késő éjjel botorkált be. Kinyitotta a hűtőszekrényt – ami tilos volt –, és betett valamit, aztán lerogyott a priccsére. Szétvetett karja-lába túlnyúlt a priccs szélein, amiből Dzsun Do rögtön tudta, hogy gyerekkorában saját ágya volt. Egy pillanat múlva már aludt is.

Dzsun Do és Szo hadnagy a sötétben odament a hűtőszekrényhez. Amikor Szo meghúzta a kilincset, az ajtón gyenge, hideg lehelet áramlott ki. Szo a négyyszögletes vértasakok mögül kihalászott egy félig telt üveg *szodzsut*⁹. Gyorsan becsukták az ajtót, mert ezt a vért várták Phenjanban, s ha megromlana, drágán megfizetnének érte.

Az ablakhoz mentek az üveggel. A távolban kutya ugattak a ketreceikben. A láthatáron, a rakétakilövőök bunkerei fölött fénylett az ég: a tenger visszatükrözte a holdfényt. A hátuk mögött Gil motyogott álmában.

Szo hadnagy ivott.

⁸ Koreai népdal, a nem hivatalos koreai himnusznek tartják.

⁹ Rizsből készült, 20%-os szesz ital.

– Nem hiszem, hogy az öreg Gil köleslepényen és ciroklevesen nőtt volna fel.

– Miért, ki a fene ő? – kérdezte Dzsun Do.

– Ne törődj vele! – mondta Szo. – Nem tudom, hogy Phenjan miért kezdte újra ezt a dolgot annyi év után, de remélhetőleg egy héten belül megszabadulunk a fickótól. Egyetlen küldetés, aztán, ha minden jól ment, nem látjuk többé.

Dzsun Do is ivott egy kortyot – a gyomra görcsösen belekapaszkodott az alkoholba.

– Mi az a küldetés? – kérdezte.

– Először még egy gyakorlás lesz – válaszolt Szo –, aztán egy különleges személyért megyünk. A Tokiói Opera társulata a nyarat Niigatában tölti. Van egy szoprán énekesnőjük, a neve Rumina.

A következő korty *szodzsú* már könnyebben lecsúszott.

– Operaénekes? – csodálkozott a fiú.

Szo vállat vont.

– Valami nagykutya Phenjanban hallhatta, és meg akarja szerezni.

– Gil azt állította, túlélte egy aknamező-felderítést – mondta Dzsun Do –, és jutalmul elküldték a nyelviskolába. Ez igaz? Ez így működik, hogy jutalmat kap az ember?

– A nyakunkba sózták Gilt, ez igaz, de azért te ne figyelj rá! Te csak rám figyelj!

Dzsun Do hallgatott.

– Miért, te talán nagyon vágysz valamire? – kérdezte Szo. – Tudod egyáltalán, hogy mit szeretnél jutalmul?

Dzsun Do a fejét rázta.

– Akkor ne foglalkozz ezzel!

Szo a sarokba ment, és a kübli fölé dőlt. Kezével a falnak támaszkodva erőlködött egy ideig, de nem történt semmi.

– Tettem egy-két csodát az én időmben – mondta. – Meg is jutalmaztak. És most nézz meg! – Megrázta a fejét. – Egy jutalmat kívánj: azt, hogy ne légy azzá, amivé én.

Dzsun Do az ablakon át az izzasztókamrárt nézte.

– Mi lesz vele?

– A kutyás emberrel? – kérdezte Szo. – Valószínű, hogy Phenjanban már vonatra szállt a *Pubjok*¹⁰ két tagja, hogy magukkal vigyék.

– Igen, de mi fog történni vele?

Szo hadnagy még egy utolsó erőfeszítést tett, hogy vizeletet préseljen ki magából.

– Ne kérdezz hülyeségeket! – sziszegte a fogai között.

Dzsun Do az anyjára gondolt, akit Phenjanba vitt a vonat.

– Lehet egy személyt is kérni jutalmul?

– Mi? Egy nőt? – Szo bosszúsan kirázogatta az *umgjoungját*¹¹. – Igen, kérhetsz. – Visszament az ablakhoz, és kiitta a maradék italt, csak az alján hagyott valamennyit. Ezt a haldokló katona ajkaira csöpögtette, aztán búcsúzóul a katona mellére csapott, és az üres üveget bedugta az izzadt hónaljába.

A következő átkeléshez rekviráltak egy új halászhajót. A Csúzimai-szoroson áthaladva hallották az alattuk vadászó ámbráscetek erőteljes csattogását – mintha valakik tenyérrel csapkodnák a mellüket. A Dogo-sziget közelében gránittornyok emelkedtek ki a vízből, a tetejük fehér volt a guanótól, az aljuk meg narancssárga az ott gyülekező tengeri csillagoktól. Dzsun Do felnézett a sziget északi részén emelkedő fekete, vulkanikus hegyfokra, amit törpe lucfenyők szegélyeztek. Önmagáért való világ volt ez, üzenet és cél nélkül, egy táj, amely nem tesz tanúságot egy nagy vezető mellett egy másikkal szemben.

Volt egy híres üdülőhely a szigeten, és Szo hadnagy úgy vélte, annak a strandján elkaphatnak egy magányos turistát. Ám amikor

¹⁰ Az észak-koreai titkosrendőrség egyik részlege.

¹¹ Férfi nemi szerv.

a sziget szélárnyékos oldalához értek, megláttak egy elhagyott hajót a vízen. Fekete, hatszemélyes felfújható Avon volt, 50 lóerős Honda motorral. Mellé álltak a csónakkal, hogy átvizsgálják. Az Avon üres volt, egy lelket sem láttak a vízen. Átmásztak, és Szo beindította a motort. Aztán leállította. Átemelte a benzines kannát, majd együttes erővel felborították a csónakjukat. Gyorsan megtelt vízzel, és – a súlyos Vpresznának köszönhetően – farral előre elsüllyedt.

– Most igazi csapat vagyunk! – mondta Szo, miközben megcsodálták új hajójukat.

Ekkor bukkant fel a bűvár.

Leemelte az arcát fedő maszkot, és bizonytalan csodálkozással nézte a három embert a hajóján. Aztán feladta nekik a kagylókkal telt zsákját, elfogadta Gil kinyújtott kezét, és a fedélzetre mászott. Nagyobb volt náluk, és a bűvárruhában is látszott, hogy izmosabb is.

– Mondd meg neki, hogy a csónakunk megsérült, és elsüllyedt – utasította Szo Gilt.

A férfi tolmácsolt a bűvárnak, aki vadul gesztikulált és nevetett rá.

– Tudom, hogy elsüllyedt – fordította Gil. – Majdnem a fejemre esett!

Aztán a bűvár meglátta a halászhajót a távolban, és a fejével arra mutatott.

Gil a bűvár hátára csapott, és mondott neki valamit. A férfi keményen Gil szemébe nézett, és látszott, hogy pánikban van. A kagylóhalászok – mint kiderült – egy speciális kést hordanak a bokájukhoz erősítve, Dzsun Do nem is tudta egyhamar ártalmatlanná tenni. Végül sikerült mögéje kerülni, és ollófojtással szorítani kezdte, a vizet is kipréselve a bűvárruhájából.

Amikor előkerült a kés, Gil kiugrott a hajóból.

– Mi a fenét mondtál neki? – kérdezte Dzsun Do.

– Az igazat! – felelt Gil a vizet taposva.

Szo hadnagy elég komoly vágást kapott az alkarjára. Behuntya a szemét a fájdalomtól.

– Többet kell gyakorolni! – csak ennyit tudott mondani.

A bűvárt elhelyezték a halászhajó rakterében, és tovább hajóztak a szárazföld felé. Éjszaka Fukura város előtt a vízre tették az Avont. Fukura hosszú horgászmólója közelében nyári vidámparkot építettek, színes lampionok világították meg a nyilvános színpadot, ahol öreg emberek karaokéztek. Dzsun Do, Gil és Szo hajója a hullámtörő mögé úszott; arra vártak, hogy kialudjanak a hullámvasút neoncsövei, és elhallgasson a bódésort betöltő idétlen villanyorgona-zene. Végül már csak egy magányos alak állt a móló végén. Vörösén parázslott a cigarettája, ebből látták, hogy férfi. Szo beindította a motort.

Lassan haladtak; a móló följük tornyosult, amikor farral mellé álltak. Ahol az erős hullámverés a pilléreit érte, káosz uralkodott; voltak hullámok, amelyek a tetejükig felcsaptak, másokat viszont eltérítettek, merőlegesen a partra.

– Használd a japántudásodat! – utasította Szo Gilt. – Mondd neki, hogy elvesztetted a kutyádat, vagy ilyesmit! Közelítsd meg, aztán lökd át a korláton! Hosszú zuhanás lesz, és a víz hideg: amikor a felszínre jön, küzdeni fog, hogy bemásson a csónakba!

Amint partot értek, Gil kiugrott.

– Elkapom! Ez az enyém!

– Ó, nem! – parancsolta Szo. – Ketten mentek!

– De, komolyan, meg tudom csinálni! – mondta Gil.

– Kiszállni! – szólt rá a tiszt Dzsun Dóra. – És vedd fel azt a rohadt szemüveget!

A két férfi átgyalogolt a dagályvonalon, és egy kis térre értek. Padokat láttak és egy kis *plazát*, egy lehúzott redőnyös teázót, szobrot viszont nem, így nem tudták, kit tiszteltek meg ezzel a térrel. A szilvafák gyümölcse olyan érett volt, hogy megrepedt a héjuk, és az édes lé a tenyerükbe csorgott. Ez képtelenségnek tűnt, olyasvalaminek, amiben nem lehet megbízni. Az egyik padon egy mocskos külsejű férfi aludt. Rácsodálkoztak: egy ember, aki ott alszik, ahol akar!

Gil a városi házakat nézte. Hagyományos építésűnek látszottak, sötét gerendákkal és kerámia tetőcserepekkel, de az is látszott, hogy vadonatújak.

– Ki akarom nyitni ezeket az ajtókat – mondta –, le akarok ülni a székekre, hallgatni a zenéjüket!

Dzsun Do értetlenül nézett rá.

– Tudod: csak hogy lássam! – magyarázta Gil.

Az alagutak vége mindig egy létra volt, ami egy „nyúlodúban” vitt fel a felszínre. Dzsun Do emberei versengtek, hogy ki legyen az, aki felmászhat, és körülnézhet Dél-Koreában. Olyan történetekkel tértek vissza, hogy ott gépek vannak, amelyek pénzt adnak, és emberek, akik összeszedik a kutyaszart, és zacskóba teszik. Dzsun Do soha nem ment ki. Tudta, hogy ott óriási televíziók vannak, és annyi rizs, amennyi csak belefér. Mégsem kért belőle; attól félt, hogy ha a saját szemével látná, az egész élete értelmetlenné válna. Az, hogy karórépát lopott egy öregembertől, aki az éhségtől megvakult – nem érne semmit. Az, hogy egy másik fiút küldött maga helyett a festékgyárba, hogy kimossa a kádakat – mit sem érne.

Dzsun Do eldobta a félig megevett szilvát.

– Ettem jobbat is – mondta.

Végigsétáltak a mólón, amelynek deszkapadozatát az évek során foltosra koptattak a horgászok. Előttük, a móló végén egy férfi arcát látták, megvilágította a mobilja kék fénye.

– Csak lökd át a korláton! – mondta Dzsun Do.

Gil mélyet lélegzett.

– Át a korláton – ismételte.

A mólót üres üvegek és cigarettacsikkek borították. Dzsun Do nyugodt léptekkel haladt előre, és érezte, hogy mellette Gil őt próbálja utánozni. Alulról egy csónakmotor alapjáratának öblös bugyborékolása hallatszott. Az előttük álló alak abbahagyta a telefonálást.

– *Dare?* – kiáltott feléjük. – *Dare nano?*¹²

¹² Ki az?

– Ne válaszolj! – súgta Dzsun Do.

– Ez női hang – mondta a tolmács.

– Ne válaszolj!

A kabát hátracsúszó csuklyája egy fiatal nő arcát fedte fel.

– Erre nem vagyok képes – motyogta Gil.

– Tartsd magad a tervhez!

Képtelenül hangosnak hallották a lépteiket. Dzsun Do hirtelen arra gondolt, hogy egyszer ugyanígy mentek a férfiak az anyjáért, s most ő is ilyen férfi lett.

Rávetették magukat a nőre. Nagyon kicsi volt a kabát alatt. A szája kiáltásra nyílt, és Dzsun Do látta, hogy valami finom fémszerkezet van a fogain. Megragadták a karjait, és a korláthoz vonszolták.

– *Zenzen oyogenai’n desu!*¹³ – kiáltotta a nő, és Dzsun Do, bár nem tudott japánul, tudta, hogy ez nyers, esdeklő vallomás, valami olyasmi, hogy „Még szűz vagyok”.

Átdobták a korláton. Némán zuhant a vízbe, egy szó nélkül, még levegő után sem kapott. Dzsun Do látott valami villanást a szemében, de az nem félelem és nem érzéketlenség volt; érezte, hogy a lány a szüleiére gondolt, akik soha nem tudják meg, mi történt vele.

Lentről egy csobbanás hallatszott, aztán felbőgött a csónakmotor.

Dzsun Do nem tudta kivenni a fejéből azt a pillantást.

A lány telefonja a mólón hevert. Fölvette, és a füléhez tartotta. Gil mondani akart valamit, de leintette.

– Mayumi? – hallotta egy nő hangját. – Mayumi? – Dzsun Do nyomkodni kezdte a gombokat, hogy elhallgattassa. Áthajolt a korláton; a csónak emelkedett és lesüllyedt a hullámokon.

– Hol van a lány? – kérdezte Dzsun Do.

Szo hadnagy a vizet bámulta.

– Elmerült – mondta.

– Mi az, hogy elmerült?

Szo széttárta a karját.

¹³ Nem tudok úszni!

– Beleesett, aztán eltűnt!
Dzsun Do Gilhez fordult.
– Mit mondott a lány?
– Azt, hogy nem tudok úszni.
– Nem tudok úszni? – kérdezett vissza Dzsun Do. – Azt mondta, hogy nem tud úszni, és te nem állítottál le?
– Az volt a terv, hogy átdobjuk a korláton. Azt mondtad, ehhez tartsam magam.

Dzsun Do a fekete vizet nézte; itt, a móló végénél nagyon mély volt. A lány ott volt lent, az áramlat vitorlaként vitte a kabátját, a testét meg a meder homokján görgette...

Megszólalt a telefon. Kéken világított és rezgett Dzsun Do tenyerében. Gil is azt nézte. Aztán elvette és belehallgatott. A szeme elke-rekedett. A fiú még távolról is hallotta a női hangot, az anyai hangját.

– Dobd el! – utasította Gilt. – Csak dobdd a vízbe!

Gil a távolba nézett, a telefont hallgatta. A keze reszketett. Többször is bólintott.

– *Hai* – mondta. Dzsun Do ekkor kikapta a kezéből a telefont, ujjjaival szinte döfködte a gombokat. A kis képernyőn megjelent egy kisbaba képe. Beledobta a tengerbe.

Dzsun Do a korláthoz lépett.

– Hogy tudja nem számon tartani ezt? – ordított le Szónak. – Hogy képes rá, hogy nem tartja számon?

Ezzel befejezték a gyakorlást. Ideje volt elfogniuk az operaénekest. Szo hadnagy egy halászhajón kel át a Japán-tengeren, Dzsun Do és Gil az esti komppal megy Cshongdzsin kikötőjéből Niigatába. Éjfélkor, miután elfogták az énekesnőt, találkoznak Szóval a par-ton. „A terv lényege az egyszerűség”, magyarázta Szo hadnagy.

Dzsun Do és Gil a délutáni vonattal ment Cshongdzsinba. Az állomáson a tehervagonok alatt családok aludtak, a sötétedést

várták, hogy elutazhassanak Szinidzsuba, ahol a Tumen-folyón átúszva átjuthatnak Kínába.

Gyalog mentek Cshongdzsin kikötőjébe. Elhaladtak az Újraegyesítés Kohó mellett. A hatalmas daruk ott rozsdásodtak mellette, az olvasztókemencéhez kapcsolódó rézvezetékeket már régen ellopták a fémgyűjtők. Üresen álltak a lakótelep házai, az ablakokat a jegyre kapható üveg helyett csomagolópapír fedte. Sehol nem száradtak ruhák, nem volt hagymaszag a levegőben. Az éhínség alatt minden fát kivágtak, és most, évekkel később, egyforma magas, bokavékony, sima törzsű csemeték nőttek helyettük, a legváratlannabb helyeken: esővízes hordóban, a csatorna vízelnyelőjéből, sőt, egy árnyékszékekben is, ahol egy emberi csontváz kiadta magából az émeszthetetlen magokat.

Amikor odaértek a Hosszú Holnapokhoz, az sem tűnt nagyobb-nak, mint a gyengélkedő volt. Dzsun Dónak nem kellett volna ezt megemlítenie, mert Gil mindenáron be akart menni.

Már csak árnyakkal volt tele. Mindent lekopasztottak róla tüzelőnek, még az ajtókereteket is feltüzelték. Csupán a Forradalom 114 mártírjának listája maradt meg, mert azt a falra festették.

Gil nem hitte el, hogy Dzsun Do adott nevet minden árvának.

– Betanultad az összes mártír nevét? – kérdezte. – Hogy hívták, például, a tizenegyediket?

– Ha Shin – vágta rá Dzsun Do. – Amikor elfogták, kivágta a saját nyelvét, hogy a japánok ne tudjanak kiszedni belőle semmit. Volt itt egy fiú, aki nem tudott beszélni, neki adtam ezt a nevet.

A tolmács végigfuttatta ujját a listán.

– Itt vagy te! A 76. mártír, Pak Dzsun Do! Mi az ő története?

Dzsun Do megérintette a fekete foltot a padlón, ahol egykor a kályha állt.

– Bár Pak Dzsun Do sok japánt megölt, a forradalmárok az egyiségében nem bíztak benne, mert tisztátalan volt a származása. Azzal bizonyította a hűségét, hogy felakasztotta magát.

Gil ránézett.

– És te az ő nevét adtad magadnak? Miért?

– Mert átment a legnagyobb hűségpróbán.

Az árvaház igazgatójának szobája, mint kiderült, nem volt nagyobb egy szalmazsáknál. Dzsun Do a kínjait okozó női portrét sem találta a falon, csak egy szög helyét.

– Itt aludtál? – kérdezte Gil. – Az igazgató szobájában?

A fiú a szög helyére mutatott.

– Ott lógott anyám arcképe.

Gil megvizsgálta.

– Igen, itt egy szög volt – közölte. – Mondd, ha az apáddal éltél itt, hogy lehet, hogy neked is árvaneved van?

– Nem adhatta nekem a saját nevét – felelt Dzsun Do –, mert úgy mindenki láthatta volna a szégyenét, hogy hogyan kell felnélnie a fiát. De nem tudta volna elviselni, hogy egy másik ember nevét viseljem, még ha az egy mártíré is. Én adtam magamnak nevet.

Gil kifejezéstelen arccal nézett rá.

– És mi van az anyádéval? Őt hogy hívják?

A távolból meghallották a Mangdzsonbong-92 komp kürtjét.

– Ha nevet adok a problémáimnak, azzal még nem oldom meg őket – válaszolt a fiú.

Aznap éjszaka Dzsun Do a hajó végében állt, nézte a zavaros nyomdokvizet. Rumina járt az eszében; nem hallotta a hangját, nem képzelte maga elé az arcát, csak azon tűnődött, hogyan töltötte volna el a nő ezt a napot, ha tudná, hogy érte jön?

Késő délelőtt értek be a Bandai-jima kikötőbe. A vámhivatal épületeire idegen országok zászlóit tették ki. A rakpartnál humanitáriuskékre festett hatalmas teherhajókba rizst rakodtak. Dzsun Do

és Gil hamis iratokkal, pólóban, farmernadrágban és edzőcipőben leereszkedett a kikötőhídon, is indult Niigata belvárosába. Vasárnap volt.

Útban az operaház felé Dzsun Do meglátott egy sugárhajtású utasszállító repülőgépet az égen, fehér csóvát húzott maga után. Tátott szájjal, hátravetett fejjel bámulta. Ámulatában elhatározta, hogy mostantól úgy tesz, mintha mindent normálisnak találna: a forgalmat szabályozó színes lámpákat, meg a buszokat, amelyek letérdeltek, mint az ökrök, hogy az idős utasok fel tudjanak szállni. Az csak természetes, hogy a parkolóórák tudnak beszélni, és az üzletek ajtóit maguktól kinyílnak előttük! És az is természetes, hogy a WC-ben nincs vizeshordó, sem merítőkanál!

A matiné műsorát az operatársulat következő évi bemutatóiból válogatták, ezért minden énekes egy-egy rövid áriát adott elő. Úgy tűnt, Gil ismeri ezeket, mert együtt dúdolt az énekesekkel. A kis termetű, de széles vállú Rumina grafitszínű ruhában lépett színpadra. Szeme fekete volt, haja rövidre vágott. Dzsun Do látta rajta, hogy megismerte már a bánatot, de azt nem tudhatta, hogy a legnagyobb megpróbáltatás még előtte van. Ma este, miután besötétedt, az élete operává változik, és az első felvonás végén Dzsun Do, a sötét intrikus elhurcolja a hősnőt a siralom földjére.

Rumina olaszul és németül énekelt, aztán japánul. Amikor a végén koreaiul is énekelt, Dzsun Do megértette, hogy Phenjan miért őt választotta. A dal gyönyörű volt, a hangja könnyed; a tavon csónakázó szerelmesekről énekelt, nem a Kedves Vezetőről, vagy az imperialisták legyőzéséről, s nem az észak-koreai ipar dicsőségéről. A dalban a lány öltözete fehér *cshoszon-ot*¹⁴ volt, s a fiú megindultan bámulta őt.

Rumina fekete ruhában és koreaiul énekelt – énekelhetett volna akár egy pókról is, amely fehér fonálával rabul ejti a hallgatóit. Dzsun Do és Gil Niigata utcáit járva is e fonál foglyai voltak. Úgy

¹⁴ A *hanbok*, a hagyományos koreai női viselet neve Észak-Koreában.

tettek, mintha nem azért jöttek volna, hogy elrabolják őt a közeli művésznegyedből. Dzsun Do fülében az a sor visszhangzott, amikor a szerelmesek a tó közepén úgy döntenek, hogy nem eveznek tovább.

Szinte kábulatban járták a várost, a sötétedésre várva. A reklámok különösen nagy hatással voltak Dzsun Dóra. Észak-Koreában egyáltalán nem voltak hirdetések, itt meg mindenütt: a buszok oldalán, a plakátokon, a videoképernyőkön is ezt látta. Ölelkező párok, egy szomorú kisgyerek – kérte Gilt, hogy azonnal fordítsa le, mit mondanak, de a szöveg mindig csak gépjármű-biztosításról és telefonpercdíjakról szólt. Egy kirakatüveg mögött koreai nőket láttak, akik japán nők lábujjkörmét vágták. Szórakozásból kipróbáltak egy automatát, vettek egy zacskó narancsos ételt, de meg sem kóstolták.

Gil megállt egy bolt előtt, ahol bűvárfelszereléseket árultak. A kirakatban volt egy méretes zsák, amiben a légzőkészüléket tárolhatták. Fekete műanyagból készült, és az eladó megmutatta nekik, hogy ebbe minden belefér, ami két embernek a tenger alatti kalandhoz szükséges. Megvették.

Láttak egy férfit, aki nagy bevásárlókocsit tolt; megkérdezték, hogy kölcsönadná-e, de ő azt mondta, szerezzenek maguknak a szupermarketban. Az áruházban a legtöbb dobozról és zacskóról meg sem tudták állapítani, hogy mi van bennük. Ami fontos – a szakajtóval mért retket, a gesztenyével telt vödröket –, azt nem látták sehol. Gil vett egy tekercs erős ragasztószalagot, a gyerekjátékok osztályán pedig egy fémdoboz vízfestéket. Neki legalább volt valakije, akinek ajándékot vihetett.

Besötétedett. A boltok bejáratait hirtelen kék-vörös neonfények világították ki, s a fűzfák kísérteties, alulról jövő megvilágítást kaptak. Autók fényszórói cikáztak a szemük előtt. Dzsun Do védtelennek érezte magát, mintha mindenki őt nézné. Miért nincs itt első-tétítés? Miért nem tartják tiszteletben a japánok a sötétet, mint a normális emberek?

Megálltak egy bár előtt. Valamivel el kellett tölteni az időt. Bent a vendégek beszélgettek és nevettek. Gil elővette a yenjeiket.

– Nincs értelme visszavinni! – jelentette ki.

A bárban whiskey-t rendeltek. Két nő is ült a pultnál, Gil nekik is fizetett. Ők rámosolyogtak, és tovább beszélgettek egymással.

– Láttad a fogaidat? – kérdezte Gil. – Olyan fehérek és tökéletesek, mint a gyerekek fogai! – Dzsun Do vitatkozni akart, de a tolmács rászólt: – Lazíts, jó? Engedd el magad!

– Neked könnyű – mondta Dzsun Do. – Nem neked kell legyűrnöd valakit ma este, aztán átvonszolnod a városon! És ha nem találjuk Szót a tengerparton...

– Az lenne a legrosszabb! – vágott közbe Gil. – Mert itt nem találsz olyanokat, akik Észak-Koreába akarnak szökni! És nem látsz olyanokat, akik a mi partjainkról akarnak embert rabolni!

– Az ilyen beszéd nem segít.

– Jól van, igyál! – mondta Gil. – Majd én teszem be az énekesnőt a táskába. Nem te vagy az egyetlen, aki meg tud verni egy nőt! Nem olyan nehéz az!

– Én kapom el – válaszolt Dzsun Do. – Te csak figyelj mindenre!

– Be tudok gyömöszölni egy énekesnőt egy táskába, érted? – erősködött Gil. – Odatolom a bevásárlókocsit! Te csak igyál, valószínűleg úgysem látod többé Japánt!

Gil próbált szóba elegyedni a japán nőekkel, de azok csak mosolyogtak, nem vettek tudomást róla. Akkor a pultosnak fizetett egy italt. A lány a pult mögött állt és beszélgetett vele, amíg az italt italt. Keskeny volt a válla, de a trikója feszült rajta, és a haja tökéletesen fekete volt. Ittak, közben Gil mondott valamit, hogy megnevettesse a lányt. Amikor visszatért a pult mögé, hogy teljesítsen egy rendelést, Gil Dzsun Dóhoz fordult.

– Ha lefekszel egy ilyen lánnyal, tudhatod, hogy azt ő is akarta; nem egy örömlány a katonai bordélyból, aki meg akarja szerezni a kilenc pecsétet a kvóta-füzetébe, és nem egy munkáslány, aki házassággal akar elkerülni a lakótelepéről. Otthon egy csinos lány

a szemét sem emeli rád! Egy csésze teát sem ihatsz meg vele úgy, hogy az apja ne kezdje a házasságot szervezni!

„Csinos lányok?” – gondolta Dzsun Do.

– Mindenki azt hiszi, hogy árva vagyok, ez az én átkom – mondta Gilnek. – De hogy lehet, hogy egy phenjani fiú, mint te, ilyen szar munkát végez?

Gil újabb italokat rendelt, bár Dzsun Do még alig ért a magáéhoz.

– A látogatás az árvaházban jól megzavarta a fejed – állapította meg Gil. – Az, hogy nem fújom az orromat a tenyerembe, még nem jelenti, hogy már nem vagyok vidéki fiú Mjoszunból! Te is tovább léphetnél! Japánban az lehetsz, aki lenni akarsz!

Hallották, hogy kint megáll egy motorkerékpár, és az ablakon kinézve látták, ahogy egy férfi a többi mellé támasztja, aztán kivieszi a kulcsot az indítóból, és a benzintank alá rejti. Összenéztek.

Gil ivott egy kortyot a whiskey-jéből, megforgatta a szájában, majd finoman felemelve az állát, lenyelte.

– Nem úgy iszol, mint egy vidéki fiú.

– Nem úgy iszol, mint egy árva.

– Nem vagyok árva.

– Na, az jó – mondta Gil –, mert az aknaszedő egységemben az árvák leginkább ahhoz értettek, hogy elvegyenek valamit: a cigaretta-*tádat*, a rágcáslivalódat, a *szodzsudat*. Te nem utálnád, ha elvennék a *szodzsudat*? Az én egységemben ezek mindent befaltak maguk körül, ahogy a kutya is megeszi a kölykét, és köszönetképpen satnya kis szardarabkákat hagytak ott.

Dzsun Do megnyugtatóan rámosolygott, ahogy egy pillanattal az ütés előtt szoktak.

– De te rendes fiú vagy – folytatta Gil. – Hűséges, mint az az ember a mártírtörténetben. Nem kell mondogatnod magadnak, hogy apám ez volt, anyám meg az. Az lehetsz, aki lenni akarsz. Légy valaki más egy éjszakára! Felejtsd el azt a részegest, meg a szöglyukat a falban!

Dzsun Do felállt, egyet hátralepett, hogy elég helye legyen a rúgáshoz. Lehunyta a szemét, és érezte a teret, „látta” az elforduló csípőt, az emelkedő lábat, az előrecsapódó lábfejet. Egész életében ezzel küzdött: a normális családban felnőtt emberek képtelenek voltak megérteni, mekkora fájdalom az apának, ha nem ismerheti el a saját fiát, s hogy nincs rosszabb annál, mint amikor az anya elhagyja a gyermekeit, pedig ez nap mint nap megtörtént, s hogy az „elvenni” szót azokra mondták, akiknek a legkisebb is, amit adni tudnak, óriási.

Kinyitotta a szemét, és Gil hirtelen rájött, hogy mire készült Dzsun Do. Tétován tologatta a poharát.

– Ó! Nagyot hibáztam, bocsánat! Nagy családban nőttem fel, semmit sem tudok az árvákról. De mennünk kellene, még dolgunk van.

– Rendben van – hagyta rá Dzsun Do. – Lássuk, hogy bánsz azokkal a csinos lányokkal Phenjanban!

A koncertterem mögött volt a művészek faluja: kis házak gyűrűje egy meleg víző forrás körül. Látták, hogy a fürdőházat elhagyó kis patak vize még mindig gőzölög. Alabástromfehéren csobogott a legömbölyödött, kifehéredett köveken a tenger felé.

Elrejtették a bevásárlókocsit, aztán Dzsun Do átsegítette Gilt a kerítésen. A férfi előrejött, hogy kinyissa a vaskaput a fiúnak; egy pillanatra megállt, és a rácsokon át egymásra néztek, aztán Gil kiemelte a rugós reteszt, és beengedte a társát.

Apró fénykúpok világították meg a Rumina bungalójához vezető kövezett ösvényt. Fölöttük sötétzöld, fehér virágú magnóliák takarták el a csillagokat. A levegőben fenyő- és cédrusillat, és némileg az óceán érződött. Dzsun Do letépett két csíkot a ragasztószalagtekercsről, és Gil ingujjára ragasztotta.

– Így gyorsan lekaphatod – súgta.

Gil rémulten és hitetlenkedve nézett rá.

– Akkor csak egyszerűen berontunk?

– Én kinyitom az ajtót – mondta Dzsun Do –, te pedig beragasz-
tod a száját!

Dzsun Do fölfeszített egy nagy követ a járdából, és odavitte a bungalóhoz. Az ajtógombnak nyomta, a csípőjével meglökte az ajtót, s az felpattant. Gil berohant; a nő az ágyban ült, a szobában csak a televízió világított. Dzsun Do az ajtóból figyelte, ahogy a tolmács leragasztja a száját, de aztán a takarók és az ágy puhaságában fordult a kocka. Gil elveszítette egy maréknyi haját. Aztán a nő megragadta a gallérját, és kibillentette az egyensúlyából. Végül Gil elkapta a nő torkát, leestek a padlóra, és ott már egész testsúlyával ránehezedett, a nő lába fájdalmasan kicsavarodott. Dzsun Do hosszan bámulta a lábujjait, az élénkvörösre festett körmeit.

A fiú eleinte biztatta magában Gilt – „Käpd el, szorítsd le!” –, de aztán valami rossz érzése támadt. Nézte a kettőjük birkózását, és látta, hogy a nő bepisil; csak akkor fogta fel, mennyire nyers, mennyire brutális az, ami történik. A férfi legyűrte a nőt, a ragasztószalaggal összekötötte a csuklóját és a bokáját. Rumina most térdelt, Gil pedig kiterítette a táskát, és széthúzta a cipzárját. Amikor kitérta előtte, a nő tágra nyílt, könnyes szeme elhomályosodott, tartása megroggyant. Dzsun Do levette a szemüvegét; jobb volt homályosan látni.

Mélyeket lélegzett a ház előtt, és hallgatta, ahogy Gil küszködik a nővel: próbálta úgy összehajtogatni, hogy beférjen a táskába. Az óceán fölött a csillagok, bár csak elmosódottan látta őket, eszébe juttatták, milyen szabadnak és mennyire otthonosan érezte magát a halászhajón az első éjszaka, amikor átkeltek a Japán-tengeren. Mögötte Gil behúzta a táska cipzárját, Ruminának csak az arca látszott, kitágult orrlyukakkal szívta az oxigént. Gil föléje állt, kimerülten, de mosolyogva. A nadrágja szövetét a heréihez nyomta, mutatva, hogy mekkora erekciója van. A nő szeme kitágult, és ő egészen behúzta a cipzárt.

Gyorsan átnézték a nő vagyontárgyait. Gil zsebre tette a pénzt és egy vörös és fehér köves nyakláncot. Dzsun Do nem tudta, mit vigyen el. Egy asztalon orvosságos üvegek, kozmetikumok és egy halom családi fotó volt. Aztán a fekete ruhára esett a pillantása, és levette a vállfáról.

– Mi a fenét csinálsz? – szólt rá Gil.

– Nem tudom – válaszolta a fiú.

A túlterhelt bevásárlókocsi kerekei hangosan kattantak a járda-
lapok minden illesztésénél. Nem beszéltek. Gilen karmolásnyomok
voltak, az inge elszakadt. Úgy nézett ki, mint akinek elkenődött az
arcfestése. Ahol hiányzott a haja, világossárga folyadék szivárgott
át a koszrétegen. A kanyarokban, ahol lejtett a járdaszegély, a kocsi
kerekei mókás kacskaringókat írtak le, hogy felbillentsék a kocsit,
és kiborítsák a szállítmányát.

Kartondobozbálák szegélyezték a járdát. A mosogatógépek
konyhai szennyvizet ürítettek a csatornába. Egy kivilágított, üres
busz húzott el mellettük. A park közelében egy férfi nagy, fehér
kutyát sétáltatott, amely hirtelen megállt, és őket nézte. A csomag
mocorgott egy kicsit, aztán elcsitult. Gil szólt Dzsun Dónak, hogy
a sarkon forduljon balra, ott egy meredek domboldal és egy parkoló
következik, és máris a tengerparton lesznek.

– Én hátulról biztosítok – jelentette ki Gil.

A kocsi majdnem elszabadult, Dzsun Dónak kétszer erősebben
kellett tartania.

– Rendben – szólt vissza.

A háta mögött a férfi tovább beszélt.

– Amikor az imént az árvákról beszéltünk, ostobán viselkedtem.
Én nem tudom, milyen, ha elveszítjük a szüleinket, mert meghal-
nak vagy elhagynak. Tévedtem, belátom.

– Nem sértettél meg – mondta Dzsun Do. – Én nem vagyok
árva.

– Akkor halljam, mikor láttad utoljára az apádat? – kérdezte Gil
a háta mögött.

A kocsi újra és újra el akart szabadulni, ilyenkor Dzsun Do hát-radólva, a lábát megfeszítve tartotta vissza.

– Nem volt búcsúbuli, vagy ilyesmi... – A kocsi megugrott, és néhány méteren maga után vonszolta Dzsun Dót, mielőtt vissza tudta fogni. – Tovább voltam ott, mint bárki. Engem nem adoptáltak, az apám nem engedte, hogy elvigyék az egyetlen fiát. Annyi volt, hogy odajött hozzám azon az estén, amikor már eltüzeltük a priccseinket, így a padlón feküdtem – Gil, segíts már!

A kocsi hirtelen felgyorsult. A fiú megbotlott, ahogy kiszabadult a fogásából, és elindult a lejtőn. – Gil! – ordította, a száguldó kocsit nézve. Az erősen himbálódzott, amikor átvágott a parkolón, s amikor a túlsó végén nekiszaladt a járdaszegélynek, magasra repült, és a tartalmát a sötét homokra dobta.

Dzsun Do megfordult, de sehol sem látta Gilt. Kirohant a partra, el a fekete táska mellett, amely furcsa helyzetben hevert a földön. A vízparton a hullámokat kémlelte Szo hadnagy után, semmi. Megnézte a zsebeit: nem volt térképe, sem órája, sem lámpája. A térdére támaszkodott, zihálva szedte a levegőt. Távolabb a fekete ruha hullámozott a homokon, feldagadt a szélről, majd leapadt, így botladozott végig a parton, míg el nem nyelte a sötétség.

Visszament a táskához, és megfordította. Ahogy kihúzta a cipzárt, melegség áradt ki belőle. Levette a szalagot a nő arcáról, amelyet felhorzsolts és kimart a műanyag. A nő japánul mondott valamit.

– Nem értem – mondta Dzsun Do.

A nő koreaiul is megismételte:

– Istennek hála, hogy megmentett!

Dzsun Do az arcát nézte, hogy mennyire sebes és dagadt.

– Valami elmebeteg bedugott ide – folytatta a nő –, de szerencsére maga erre járt! Azt hittem, meghalok, de jött maga, hogy kiszabadítson!

A fiú körülnézett, hogy feltűnik-e Gil, de tudta, hogy nem fog.

– Köszönöm, hogy kienged innen! Igazán köszönöm, hogy kiszabadít!

Dzsun Do tapintással ellenőrizte a szalagot, de az már alig ragadt. Rátapadt egy hajtincs. Szélnek eresztette.

– Istenem! – döbrent meg a nő. – Maga is közülük való! – A szél homokot fújt a táskába és a szemébe is.

– Higgye el – mondta Dzsun Do –, tudom, mit él át most!

– Nem kell rossz embernek lennie! Magában van jóság, azt én látom! Engedjen el, és énekelek magának! Nem hisz a fülének, úgy énekelek!

– Nagyon megzavart a dalával. Azzal, amelyikben a fiú kievez a tó közepére.

– Az csak egy ária volt! Részlet egy operából, ami tele van cselekménnyel, fordulattal és árulással!

Dzsun Do közelebb hajolt.

– Azért állt meg a fiú, mert megmentette a lányt, de a másik parton át kell adnia a főnökének? Vagy a fiú elrabolta a lányt, és tudta, hogy büntetés vár rá?

– Ez egy szerelmi történet – magyarázta a nő.

– Azt értem – intett Dzsun Do –, de akkor mi a válasz? Lehet, hogy tudta, ezért munkatáborba kerül?

A nő kutatóan nézett rá, mintha ő tudná a választ.

– Hogyan fejeződik be? – kérdezte a fiú. – Mi történik velük?

– Engedjen el, és elmondom! Nyissa ki a táskát, és élénekelem a végét.

Dzsun Do megfogta és összehúzta a cipzárt. A fekete műanyag-nak beszélt ott, ahol az előbb az arc volt:

– Tartsa nyitva a szemét! Tudom, hogy nincs mit látni, de semmiképpen ne csukja be! A sötétség és a szűk hely a legfőbb ellensége!

A vízhez vonszolta a táskát. Az óceán jeges hullámai átsaptak a cipőjén, míg ő Szo hadnagyot keresve a vizet kémlelte. Amikor az egyik hullám magasra csapva a táskát is elérte, a nő felsikoltott; Dzsun Do még nem hallott ilyen sikolyt. Távolabb a parton egy

zseblámpa fénye villant rá. Szo hadnagy is meghallotta a hangot. Odavitte a fekete gumicsónakot, Dzsun Do pedig behúzta a táskát a vízbe. Aztán a szíjainál fogva együttes erővel befordították a csónakba.

– Hol van Gil? – kérdezte Szo.

– Elment – válaszolt Dzsun Do. – Mögöttem volt, aztán nem volt sehol.

Térdig álltak a vízben, egyenesben tartották a csónakot. A város fényei tükröződtek Szo szemében.

– Tudod, mi történt a többi különleges bevetési tiszttel? – kérdezte. – Négyen voltunk, most csak én vagyok. A többiek a 9-es táborban vannak, hallottál róla, ugye, alagútharcos? Az egész börtön a föld alatt van; az egy bánya, és aki oda lemegy, többé nem látja a Napot.

– Hiába ijesztget, az nem változtat semmin! Nem tudom, hol van!

Szo folytatta.

– A bánya bejáratánál egy acélkapu van, s ha azon átmész, vége: onnantól nincsenek őrök, orvosok, nincs kantin, nincs WC. Csak ásol a sötétben, és ha ércet találsz, felviszed a felszínre, hogy a rácson keresztül elcseréld élelemre, gyertyára vagy csákányra. Onnan még a holttestek sem jönnek ki.

– Gil bárhol lehet – mondta Dzsun Do. – Beszél japánul.

A táskából Rumina hangja hallatszott.

– Én segíthetek! Úgy ismerem Niigatát, mint a tenyeremet! Engedjenek ki, és esküszöm, hogy megtalálom!

Nem vettek róla tudomást.

– Ki ez fickó? – kérdezte Dzsun Do.

– Valami miniszter elkényeztetett fia – mesélte Szo. – Nekem ezt mondták. Az apja azért küldte ide, hogy megkeményedjen. Tudod, mindig a hős fia a legpuhányabb...

Dzsun Do megfordult, Niigata fényeit nézte.

Szo a vállára tette a kezét.

– Te nagyon katonás vagy. Ha igazságot kell szolgáltatni, te megteszed. – Levette a vállhevedert a műanyag táskáról, és csúszó hurkot kötött az egyik végére. – Gil a hurokba dugta a kurva nyakunkat. Most ő következik.

Dzsun Do furcsán nyugodt volt, ahogy a raktárak felé haladt. A Hold képe minden tócsában ugyanúgy tükröződött. Amikor a busz megállt neki, a sofőr csak ránézett, és nem kérte a viteldíjat. A jármű majdnem üres volt, csak két idős koreai ült a hátsó ülésen. Még mindig a fejükön volt a fehér papír szakácssapka. Dzsun Do megszólította őket, de ők csak a fejüket rázták.

Jól jött volna a motorkerékpár, hogy megtalálja Gilt a városban, de ha a férfinak volt esze, már régen eltűnt a motorral együtt. Ám amikor befordult a sarkon a whiskey-bárhoz, a fekete motorkerékpár ott csillogott a járda mellett. Átvette rajta a lábát, megragadta a kormányt, és lenyúlt a tank alá, de a kulcs nem volt ott. A bár felé fordult, és az üvegen át meglátta Gilt: aki a pultos lánnyal nevetgált.

Dzsun Do leült Gil mellé, akit teljesen lekötött az akvarellkészítés. Kinyitotta a festékesdobozt, aztán az ecsetet belemártotta a szederjesre színezett vízzel telt tégelybe. Tájképet festett, bambuscsoportokkal és egy köves mezőn áthaladó ösvénnyel. Felnézett a fiúra, majd megnedvesítette és megforgatta a sárgában az ecsetet, hogy kiemelje a bambuszszárazakat.

– Rettentően hülye vagy – jelentette ki Dzsun Do.

– Te vagy a hülye! Megvan az énekesnő, ki a fene jönne vissza értem?

– Én visszajöttem – mondta a fiú. – Kérem a kulcsot!

A motor indítókulcsa a pulton hevert. Gil odacsúsztatva neki, aztán magasra emelt kézzel csettintett, jelezve, hogy újabb kört rendel. A pultos lány odalépett. Rumina nyakláncát viselte. Gil mondott

neki valamit, aztán a yenkötegről lefejtette a felét, és odaadta Dzsun Dónak.

– Azt mondtam neki, hogy ezt a kört te állod!

A lány töltött három pohár whiskey-t, és mondott valamit, amin Gil felnevetett.

– Mit mondott? – kérdezte Dzsun Do.

– Azt, hogy nagyon erősnek látszol, nagy kár, hogy *cicafiú* vagy! Dzsun Do értetlenül nézett rá.

Gil vállat vont:

– Talán mert elmondtam neki, hogy verekedtünk egy lány miatt, és én álltam nyeresre, amíg ki nem tépted a hajam!

– Még mindig megúszhatod – közölte Dzsun Do. – Mi nem mondunk semmit, esküszöm! Visszamegyünk, és olyan lesz, mintha el sem szöktél volna!

– Úgy látod, hogy elszöktem? – kérdezte Gil. – Egyébként sem hagynám itt a barátnőmet!

Átadta a vízfestményt a lánynak, aki a falra tűzte száradni, éppen a másik kép mellé, amely őt ábrázolta, ragyogott rajta a vörös-fehér köves nyakék. Távolabbról nézve Dzsun Do már látta, hogy Gil nem tájképet festett, hanem egy dús fűvű legelőhöz hasonló taposóakna-térképet.

– Tehát az aknamezőkön voltál – kérdezte.

– Az anyám elküldött a Mansudae-re, hogy festészetet tanuljak – mesélte Gil –, de apám úgy döntött, az aknamezőn válik belőlem férfi, és szólt a megfelelő helyeken. – Maga is nevetett azon, hogy protekcióval került az öngyilkos különítményhez. – De megtaláltam a módját, hogy a térképrajzolást, és ne a feltérképezést csináljam. – Míg beszélt, gyorsan felvázolt egy újabb képet: egy tátott szájú nőt, alulról megvilágítva, hogy a szemüregei sötétek legyenek. Szembeötlően hasonlított Ruminára, csak azt nem lehetett tudni, hogy nagy átélessel énekel, vagy az életéért kiált.

– Mondd meg neki, hogy iszol még egy utolsó pohárral – mondta Dzsun Do, és átnyújtotta a lánynak az összes yent.

– Nagyon sajnálom – ellenkezett Gil. – Komolyan! De nem megyek sehová! Az énekesnőt tekintsd ajándéknak, és üzenem, hogy sajnálom.

– Az apádnak kellett az énekesnő, azért jöttünk ide?

Gil nem válaszolt. Új képet festett magáról és Dzsun Dóról, mindketten diadalmasan felemelték a hüvelykujjukat. Eltúlzottan, erőltetetten mosolyogtak. Dzsun Do nem akarta, hogy befejezze a képet.

– Menjünk! – javasolta. – Nem akarhatod lekésni a karaokeestet a Yanggakdóban, vagy akárhol, ahol ti, az elit szórakoztok!

Gil nem mozdult. Jól kiemelte Dzsun Do izmait, olyannak rajzolta, mint egy majomét.

– Így igaz! – mondta. – Marhahúst ettem és struccot; láttam a *Titanicot*, és tízszer is fent voltam az interneten. És igen: a karaoke! Minden héten üresen marad egy asztal, ahol egy család szokott ülni, de már nem, már nem is említik őket, és a dalok, amiket énekeltek, nincsenek a gépben!

– Megígérem, hogy ha visszajössz velünk, ezt nem tudja meg senki – mondta Dzsun Do.

– Nem az a kérdés, hogy visszamegyek-e, vagy sem – felelte Gil.

– Hanem az, hogy te miért nem jössz velem!

Ha Dzsun Do disszidálni akart volna, tucatszor is megtehetette volna. Könnyű lett volna az alagút végén felmászni a létrán, aztán kinyitni a rugóterhelésű csapóajtót...

– Ebben a hülye országban egyetlen dolgot láttam, amit értettem: a koreai nőket, akik a japánok előtt térdeltek, és a cipőjüket pucolták – mondta Dzsun Do.

– Holnap elvihetlek a dél-koreai követségre. Egy rövid vonatút. Hat hét múlva már Szöulban lehetsz. Nagyon hasznos lennél nekik, igazi főnyeremény!

– Az anyádat, az apádat is táborba küldik – emlékeztette Dzsun Do.

– Akár jó karaokeénekes vagy, akár rossz, a te számod is sorra kerül. Csak idő kérdése.

– És mi van Szóval? Van olyan jó whiskey, ami elfeledteti veled, hogy ő a sötétben és a 9-es táborban?

– Miatta kell elmenned – válaszolt Gil. – Hogy ne légy az, ami ő.

– Az üdvözlétét küldi – mondta Dzsun Do, és átvette a műanyag hurkot Gil fején, feszesre húzta a szarát, hogy szorosan fogja a nyakát.

Gil felhajtotta a whiskey-jét.

– Én csak egy ember vagyok. Egy senki, aki ki akar szállni.

A pultos lány látta a pórázt, és a száját eltakarva így szólt:

– *Homo janai*.¹⁵

– Azt hiszem, ezt nem kell lefordítanom – közölte Gil.

Dzsun Do meghúzta a pórázt, és mindketten felálltak. A férfi becsukta a festékesdobozt, és meghajolt a pultos felé.

– *Chousenjin ni turesarareru yo* – fordult hozzá. A lány a telefonjával lefényképezte őket, aztán töltött magának egy italt. Gilre emelte, és kiitta.

– Kurva japánok – mérgelődött Gil. – Imádni kell őket! Megmondtam neki, hogy elrabolnak az észak-koreaiak, és láttad, mit csinált?

– Jól nézd meg, utoljára – ajánlotta Dzsun Do, és felvette a pult-ról a motorkerékpár kulcsát.

A hullámtörőkön túl hatalmas, a szélről élesre fent hullámok között hajóztak; a fekete gumicsónak felemelkedett rájuk, majd leesett a hullámvölgyekbe. Mindenki kapaszkodott a peremén körbefutó biztonsági kötélbe. Rumina az orrban ült, új ragasztószalaggal a

¹⁵ Homoszexuális.

csuklóján. Szo ráterítette a zakóját, de ettől eltekintve a teste meztelen és kék volt a hidegtől.

Gil Dzsun Dóval szemben ült a csónak másik oldalán, de nem nézett rá. Amikor kiérték a nyílt vízre, a tiszt visszavette a motor hangját, hogy Dzsun Do hallja, amit mond.

– A szavamat adtam Gilnek; megígértem, elfelejtjük, hogy megpróbált elszökni.

Rumina a hátába kapta a szelet, a haja lobogott az arca körül.

– Tegyétek a zsákba! – mondta.

Szo hangosan felnevetett.

– Az operaénekes hölgynek igaza van! Elfogtál egy disszidenst, fiam! A fejünkhöz tartotta a kurva pisztolyát! De nem tudott túljárni az eszünkön. Kezdj el gondolkodni a jutalmunkon! Ízlelgesd!

A jutalom gondolatától – hogy megtalálja az anyját Phenjanban, és megszabadítja a sorsától – szinte rosszul lett. Az alagutakban néha belefutottak egy-egy gázfüggönybe. Ezt nem lehetett észlelni; csak jött a szűró fejfájás, és lüktető vörösséget láttak a sötétben. Így érezte magát most, ahogy Rumina rá meredt. Hirtelen arra gondolt, hogy ezt rá értette: Dzsun Dót zárják a táskába. De nem ő volt az, aki verte és gyötörte őt. Nem az ő apja adott parancsot az emberrablásra. És volt választása, bármilyen? Nem tehetett róla, hogy olyan városból jött, ahol nem volt áram, fűtés és üzemanyag, ahol a gyárak belefagytak a rozsdába, ahol a munkaképes férfiak már munkatáborokban voltak, vagy apatikusan lézengtek az éhségtől. Nem az ő hibája, hogy a gondjaira bízott fiúk beletompultak az elhagyatottságba és abba a reménytelen kilátásba, hogy vagy börtönőrök lesznek, vagy besorozzák őket az öngyilkos brigádokba.

A póráz még mindig Gil nyakában volt. Szo csupán a mulatság kedvéért odahajolt, és megrántotta, hogy érezze, milyen szoros.

– Átlökhethnélek a csónak peremén – mondta –, de akkor elmulasztanám azt, amit tenni fognak veled.

Gil összerándult a fájdalomtól.

– Már Dzsun Do is érti a csíziót – magyarázta. – Ő veszi át a helyedet, téged meg elküldenek egy táborba, hogy soha ne beszélhess erről a munkáról.

– Nem tudsz te semmit! – förmedt rá Szo. – Te puha vagy és gyenge. Ezt a játékot én találtam ki! Én raboltam el Kim Dzsongil személyes *sushi* szakácsát. Én kaptam le a Kedves Vezető saját orvosát egy oszakai kórházból, fényes nappal, a saját két kezemmel!

– Te meg nem tudod, hogyan mennek a dolgok Phenjanban – vágott vissza Gil. – Ha a többi miniszter meglátja őt, mind saját operaénekest akar majd!

Hideg, fehér permet csapott le rájuk. Rumina éles hangot hallatva lélegezte be, mintha minden apróság az életére törne. Dzsun Do feléje fordult, megint őt nézte. Látszott, hogy mondani akar valamit, ajkai már formálták a szót...

A fiú elővette a szemüvegét, és feltette. Így már látta a zúzódást a nő nyakán, és hogy a keze dagadt és lila a csuklóját elszorító ragasztószalagtól. Látta a jegygyűrűjét és egy császármetszés nyomát. A nő továbbra is őt nézte. A szemei... ezek a szemek látták az ő korábbi döntéseit. Tudták, hogy Dzsun Do volt az, aki eldöntötte, melyik árva kap először enni, és melyiknek marad csak egy merőkanálnyi híg lé; látták, hogy ő volt az, aki kijelölte, ki kapjon priccset a kályha mellett, és ki a terem hátsó részében, ahol a fagyhalál fenyegetett. Tudták, hogy ő választotta ki a fiúkat, akik majd megvakulnak az ívfényes kemencénél, és azokat a fiúkat, akik a vegyi üzemben lesznek akkor, amikor az sárgára festi az eget. Látták, hogy ő küldte Ha Shint, a néma fiút, aki nem mondott nemet, hogy tisztítsa meg a tartályokat a festékgyárban, és hogy ő, Dzsun Do adta a csáklját Boszong kezébe.

– Mi mást tehettem volna? – kérdezte tőle a fiú. Igazán tudni akarta, mint ahogy azt is tudnia kellett, hogy mi történt a fiúval és a lánnyal az ária végén.

A nő felemelte a lábát, és megmutatta Dzsun Dónak a lábujjait, a vibráló vörös festéket a platinasötét körmön. Egyetlen szót mondott, és az arcába rúgott.

A vér sötét volt. Rácsorgott az ingére, amit az a férfi viselt előtte, akit a tengerpartról kaptak le. A nagylábujj körme felhasította az ínyét, de jó volt ez így, jobban érezte magát; már tudta, hogy mi volt a szó, ami a nő ajkán formálódott. Nem kellett japánul tudnia, hogy megértse: „halj meg!” Ez volt az opera vége is, biztos volt benne. Ez történt a fiúval és a lánnyal a csónakban. De nem szomorú történet ez. Szerelmi történet: a fiú és a lány legalább ismerték egymás sorát, és soha nem lesznek egyedül.